

vorlighed, end man egentlig burde. Dette kan gaae ved de almindelig forekommende Sager; men ved Sager som Tyveri og Bedrageri, der faa at sige berøre Børnenes hele fremtidige Vel, er det i høi Grad sørgeligt og slappende, at de blive, naar de forekomme — og det stæer som sagt kun altfor hyppigt — fra Publicums Side betragtede med et Anstrøg af Spøg og Ratterlighed. Jeg troer derfor, at der kunde være megen Grund til at overveie, om der ikke her kunde træffes en anden Ordning. — Der er fremdeles en anden Retning, hvori jeg troer, at denne Rets Competence kunde udvides uden nogenjomhelst Fare, og det er med Hensyn til den Dommeren tillagte Straffemyndighed, der nu er meget begrændset; som bekjendt er Maximum nu 30 Dages Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt for Løsgænger og Bettleri og tilsvarende Straffe for andre Politiforsøelser. Jeg troer imidlertid, at navnlig med Hensyn til Løsgænger og Bettleri kunde man uden Fare gaae noget videre, ja, man kunde vistnok gaae saavidt, at man lod Dommeren ved den offentlige Afdeling i Et og Alt behandle og paakjende disse Sager. Hvorledes gaaer det nemlig til med disse Sager ved Criminalretten? De behandles, forsaavidt de ikke egne sig til Behandling ved den offentlige Politiret, alsaar forsaavidt der nemlig er Tale om en større Straf end 30 Dages Tvangsarbeide eller hvad dertil svarer af andre Straffe, i et af dens Criminalkamre af vedkommende Criminaldommer, og han ikke blot undersøger Sagen, men fører den ind for den samlede Ret, hvor der da indsettes fire andre Voterende foruden ham; han foreslaaer da den Straf, der efter Omstændighederne maa anses passende, og jeg har idetmindste ikke oplevet noget Exempel paa, at, hvad han har foreslaaet, nogeninde er blevet væsentlig forandret af de øvrige Medvoterende. Og hvorfor ikke? Fordi der efterhaanden har dannet sig en vis Scala, der saagodtform i alle Tilfælde følges, og den kan den enkelte Dommer ligesaa godt følge og iagttage, naar han dømmes som Ene-dommer, som naar han har Medvoterende og Meddommere. Jeg troer imidlertid ikke blot, at der kan finde en Udvidelse Sted med Hensyn til Løsgænger

og Bettleri, saaledes at Ene-dommeren kan bestemme Straffen selv til det Allerhøieste, nemlig 180 Dages Tvangsarbeide for Løsgænger og 90 Dages for Bettleri, men jeg troer, at der ogsaa med Hensyn til de to andre Straffe, Bøder og Fængsel, uden nogenjomhelst Fare vil kunne finde en Udvidelse Sted af Competencen udover det Dommeren nu tilkommende Maximum. Jeg skal derfor tillade mig at henstille dette til den høitærede Justitsministers Overveielse, skjøndt jeg naturligviis erkjender, at det ikke directe hører hjemme her.

**Justitsministeren:** Jeg vedkjender mig ganske den Opfattelse af det foreliggende Lovudkast, der blev gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse). Jeg troer, det fremgaaer med temmelig stor Tydelighed af Motiverne, at Anledningen til, at det er kommet frem, egentlig kun er den Hensigt at opretholde den bestaaende Tilstand, som ellers vilde blive forandret ved den nye Straffelovs Bestemmelser. Jeg skal imidlertid indrømme, at der deri er gjort en enkelt Undtagelse fra det Bestaaende; men dette er stæet, fordi man har meent at burde benytte Leiligheden til at hæve en uhenigtsmæssig Bestemmelse i den ældre Lovgivning, hvorefter en vis Klasse mindre betydende Sager skulde behandles som Justitsager. Jeg skal tilføie, at hvad der har foranlediget mig til ved denne Leilighed at andrage paa denne Ændring, er, at en tilfældig Erfaring i den korte Tid, jeg har haft den Ære at forestaae Justitsministeriet, har viist, at de ældre Bestemmelser medføre store praktiske Ulemper; men jeg vilde maaskee have betænkt mig paa at foreslaae denne lille Ændring, hvis jeg havde forudsæet, at den vilde føre saamange Forlangender om større og vidtløftigere Ændringer med sig. Jeg troer ikke, at denne lille Lov, der nøie knytter sig til Straffeloven, er Stedet til at tage hele det Spørgsmaal under Overveielse, om det maatte være hensigtsmæssigt at foretage en Forandring i de gjældende Regler om Forholdet imellem Justitsforsøgning og offentlig Politiretsforsøgning. Dette er et Spørgsmaal, som vistnok fortjener at drøftes for sig, og som fortjener en forudgaaende Over-